YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
15 päivänä kesäkuuta 2000 *

Asiassa C-365/98,

jonka Finanzgericht Düsseldorf on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Brinkmann Tabakfabriken GmbH

vastaan

Haupzollamt Bielefeld

ennakkoratkaisun muun valmistetun tupakan kuin savukkeiden verojen lähentämisestä 19 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/80/ETY (EYVL L 316, s. 10) tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. C. Moitinho de Almeida sekä tuomarit C. Gulmann, J.-P. Puissochet, V. Skouris (esittelevä tuomari) ja F. Macken,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Brinkmann Tabakfabriken GmbH, edustajanaan asianajaja A. Böhlke, Frankfurt am Main,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja E. Traversa ja oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen virkamies A. Buschmann,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Brinkmann Tabakfabriken GmbH:n ja komission 11.11.1999 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.12.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Finanzgericht Düsseldorf on 5.10.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.10.1998, esittänyt EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla ennakkoratkaisukysymyksen muun valmistetun tupakan kuin savukkeiden verojen lähentämisestä 19 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/80/ETY (EYVL L 316, s. 10; jäljempänä direktiivi) tulkinnasta.

2 Kysymys on esitetty Brinkmann Tabakfabriken GmbH:n (jäljempänä Brinkmann) ja Hauptzollamt Bielefeldin (Bielefeldin tulliviranomainen; jäljempänä Hauptzollamt) välisessä asiassa, joka koskee sitä, että Hauptzollamt oli kieltäytynyt määräämästä Tabaksteuergesetzin (tupakkatuotteiden verotuksesta annettu laki, BGBl. 1992 I, s. 2150) 4 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan, sellaisena kuin se oli voimassa 1.1.1993—31.5.1998 (jäljempänä TabStG), laskettavaa veroa soveltamatta mainitussa kansallisessa säännöksessä tarkoitettua vähimmäisveroa direktiivin 3 artiklan 1 kohdan perusteella.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön oikeus

3 Direktiivissä, joka on annettu EY:n perustamissopimuksen 99 artiklan (josta on tullut EY 93 artikla) perusteella, vahvistetaan yleiset vähimmäisvalmisteverot muulle valmistetulle tupakalle kuin savukkeille.

4 Direktiivin viidennen perustelukappaleen mukaan "sisämarkkinoiden toteuttamiseksi olisi tarkoituksenmukaisinta vahvistaa yleinen vähimmäisvalmistevero, joka ilmoitetaan prosentteina tai määrinä kilogrammaa tai kappalemäärää kohti".

5 Direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Seuraavista yhteisössä valmistetuista tai kolmansista maista maahantuoduista valmistetun tupakan ryhmistä on kussakin jäsenvaltiossa kannettava 3 artiklassa vahvistettua vähimmäisvalmisteveroa:

a) sikarit ja pikkusikarit,

b) savukkeiksi käärittävä hienoksi leikattu tupakka,

c) muu piippu- ja savuketupakka."

6 Direktiivin 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on 1 päivästä tammikuuta 1993 sovellettava valmisteveroa, joka voi olla:

— joko suhteellinen valmistevero, joka lasketaan kunkin tuotteen suurimpien vähittäismyyntihintojen perusteella, jotka yhteisöön sijoittautuneet valmistajat ja kolmansista maista tuovat maahantuojat vahvistavat vapaasti direktiivin 72/464/ETY 5 artiklan mukaisesti,

— tai määrään perustuva erityisvalmistevero,

— taikka näiden yhdistelmä, johon kuuluu suhteellisen valmisteveron osuus ja erityisvalmisteveron osuus, jos prosentteina tai määrinä kilogrammaa taikka kappalemäärää kohti ilmoitettava yleinen valmistevero on vähintään yhtä suuri kuin ne vähimmäiskannat tai -määrät, jotka on vahvistettu:

— sikareille tai pikkusikareille: 5 prosenttia vähittäismyyntihinnasta kaikki verot mukaan luettuina tai 7 ecua 1 000 kappaleelta taikka 7 ecua kilogrammalta,

— savukkeiksi käärittävälle hienoksi leikatulle piippu- ja savuketupakalle: 30 prosenttia vähittäismyyntihinnasta kaikki verot mukaan luettuina tai 20 ecua kilogrammalta,

— muulle piippu- ja savuketupakalle: 20 prosenttia vähittäismyyntihinnasta kaikki verot mukaan luettuina tai 15 ecua kilogrammalta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja veron kantoja tai määriä on sovellettava kaikkiin kyseiseen valmistetun tupakan ryhmään kuuluviin tuotteisiin erottelematta niitä ryhmissä toisistaan laadun, esillepanon, tuotteiden alkuperän, käytettyjen materiaalien, kyseisten yritysten ominaisuuksien tai muiden perusteiden mukaan.

3. — — "

7 Direktiivin 6 artiklan 1 kohdan mukaan "jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 31 päivänä joulukuuta 1992".

Kansalliset oikeussäännöt

8 TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Veroa kannetaan

— —

2) sikarien ja pikkusikarien osalta 5 prosenttia vähittäismyyntihinnasta ja vähintään 3,1 Pf kappaleelta.

— — "

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 Brinkmann omistaa tupakkatehtaan, joka valmistaa muun muassa pikkusikareja, joista käytetään nimitystä "Steckzigarillos" (puolivalmiit pikkusikarit). Näiden pikkusikarien valmistuksen osalta se teki vuosina 1996 ja 1997 toistuvasti veroilmoituksia, joissa se oli itse laskenut tupakkaveron.

10 Joka kerralla Brinkmann liitti veroilmoituksen yhteyteen oikaisuvaatimuksen, jossa se pyysi Hauptzollamtia määräämään TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 koh-

dan mukaisesti tupakkaveron soveltamatta 3,1 Pf:n (0,031 Saksan markan) suuruista vähimmäisveroa direktiivin 3 artiklan 1 kohdan perusteella.

11 Haupzollamt hylkäsi vaatimukset, minkä vuoksi Brinkmann nosti kanteen Finanzgerichtissä.

12 Oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä ja Finanzgerichtissä käydyssä oikeudenkäynnissä Brinkmann väitti, että direktiivi oli virheellisesti pantu täytäntöön TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdalla, koska direktiivissä ei säädetä vähimmäisverosta lisäverotusperusteena. Brinkmannin mukaan direktiivin 3 artikla on sisällöltään ehdoton ja sanamuodoltaan riittävän täsmällinen, joten sillä on välitön oikeusvaikutus. Hauptzollamt on tämän vuoksi velvollinen kantamaan pikkusikarien tupakkaveron direktiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilman vähimmäisveroa.

13 Hauptzollamt puolestaan väitti, että vaikka direktiivissä ei säädetäkään sikarien ja pikkusikarien kansallisesta vähimmäisverosta, se ei välttämättä merkitse sitä, että kansallinen lainsäätäjä on pannut direktiivin virheellisesti täytäntöön. Vaikka TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdassa vahvistettu verokanta ei täysin vastaa direktiivissä omaksuttua rakennetta, ei tästä aiheudu Hauptzollamtin mukaan tupakkaveron maksamiseen velvollisille (jäljempänä verovelvolliset) merkittävää haittaa. Direktiivissä jätetään jäsenvaltioille yksittäisissä kysymyksissä lainsäädännöllistä pelivaraa, jonka puitteissa TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohta on säädetty.

14 Hauptzollamt väitti lisäksi, että koska direktiivissä säädetään useista mahdollisista eri ratkaisuvaihtoehdoista muun valmistetun tupakan kuin savukkeiden verottamiseksi, direktiivillä ei ole välitöntä oikeusvaikutusta.

15 Finanzgericht katsoo, että TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdalla ei ole pantu virheellisesti täytäntöön direktiiviä. Kansallisen tuomioistuimen mukaan direktiivin virheellinen täytäntöönpano on pääsääntöisesti kyseessä vain silloin, kun kansallinen lainsäädäntö on sillä tavoin aineellisoikeudellisesti ristiriidassa direktiivin kanssa, että tästä aiheutuu asianomaisille huomattavaa haittaa. Tästä ei sen mukaan ole nyt kysymys.

16 Lisäksi säännös, jonka mukaan verokanta on 5 prosenttia vähittäismyyntihinnasta ja vähintään 3,1 Pf kappaleelta, olisi voitu vastaajan mukaan muotoilla myös seuraavasti: "Sikareista ja pikkusikareista, joiden vähimmäismyyntihinta jää alle 62 Pf, kannetaan 3,1 Pf:n suuruinen vero kappaleelta verokannan ollessa muissa tapauksissa 5 prosenttia vähittäismyyntihinnasta." Vastaajan mukaan säännöstä näin luettaessa suhteellista veroa ja erityistä (kappalekohtaista) veroa ei sovelleta kumulatiivisesti vaan vaihtoehtoisesti.

17 Vastaaja katsoo lisäksi, että TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdan sanamuodolla on ilmaistu ainoastaan verotuksellinen painotus, koska Saksassa lähes 90 prosenttia sikareista ja pikkusikareista verotetaan 3,1 Pf:n kappalekohtaisen erityisveron mukaan. Sikarien ja pikkusikarien verotus on näin todellisuudessa lähes yksinomaan kappalekohtaista.

18 Finanzgericht toteaa, että Saksan liittotasavalta on nyttemmin joka tapauksessa direktiivin osalta oikaissut muodollisen laiminlyöntinsä antamalla 26.5.1998 Zweites Gesetz zur Änderung der Verbrauchsteuergesetzenin (toinen valmisteverolakien muuttamisesta annettu laki, BGBl. 1998 I, s. 1121). Tämän lain mukaan 1.6.1998 alkaen TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdan uudessa versiossa sikarien ja pikkusikarien verokanta vahvistetaan 2,6 Pf:ksi kappaleelta ja 1 prosentiksi vähittäismyyntihinnasta.

19 Finanzgericht katsoo vielä, ettei direktiivillä ole välitöntä oikeusvaikutusta, koska sen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään useista sikarien ja pikkusikarien verotusvaihtoehdoista.

20 Finanzgericht Düsseldorf katsoo kuitenkin, että direktiivin virheettömästä täytäntöönpanosta ei voida olla varmoja, minkä vuoksi se on lykännyt asian käsittelyä esittääkseen yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko muun valmistetun tupakan kuin savukkeiden verojen lähentämisestä 19 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/80/ETY (EYVL L 316, 31.10.1992, s. 10) 3 artiklan 1 kohta pantu virheellisesti täytäntöön Tabaksteuergesetzin (tupakkaverolain) 4 §:n 1 momentin 2 kohdalla, sellaisena kuin se oli 21.12.1992 annetulla lailla muutettuna (Bundesgesetzblatt 1992, osa I, s. 2150)?

Vastauksen tähän ollessa myöntävä:

Voiko tupakkaveron maksamiseen velvollinen tämän direktiivin 3 artiklan 1 kohdan perusteella välittömästi vaatia direktiivin mukaista verotusta, jolloin kansallisten tuomioistuinten on jätettävä soveltamatta Saksassa sikareista ja pikkusikareista vastoin direktiivin sanamuotoa kannettava vähimmäisvero?"

Ennakkoratkaisukysymys

21 Esitetyssä kysymyksessä on kaksi osaa, joista ensimmäinen koskee direktiivin 3 artiklan 1 kohdan tulkintaa ja toinen tällä säännöksellä mahdollisesti olevaa välitöntä oikeusvaikutusta.

Ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäinen osa

22 Kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäinen osa koskee sitä, onko sikarien ja pikkusikarien veron kantaminen TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaisesti suhteellisena verona, joka ei voi alittaa tiettyä vähimmäismäärää, direktiivin 3 artiklan 1 kohdan vastaista.

23 Todettakoon aluksi, että direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetään kolmesta verotusmuodosta, eli suhteellisesta verotuksesta, erityisestä kappalekohtaisesta verotuksesta sekä näiden yhdistelmästä, johon kuuluu suhteellisen veron osuus ja erityisen veron osuus.

24 Koska TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädetyn kaltainen vero ei ilmiselvästi kuulu kumpaankaan kahdesta ensin mainitusta verotusmuodosta, on selvitettävä, voidaanko sitä pitää direktiivissä tarkoitettuna valmisteverojen yhdistelmänä.

25 Direktiivin 3 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan säännöksessä tarkoitettu valmisteverojen yhdistelmä merkitsee suhteellisen ja erityisen veron kumulatii-

vista soveltamista siten, että valmisteveron määrä muodostuu näiden kahden tekijän summasta.

26 Kansallinen tuomioistuin on aivan oikein todennut, että TabStG:n 4 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädetyn kaltainen suhteellisesti määräytyvä vero, joka ei saa alittaa tiettyä vähimmäismäärää, merkitsee sitä, että enintään tietynhintaisille tuotteille määrätään erityinen vero ja tämän hinnan ylittäville tuotteille suhteellinen vero. Tällaisessa järjestelmässä verotusmuotoja ei sovelleta kumulatiivisesti vaan vaihtoehtoisesti tietyn hintakynnyksen mukaan.

27 Tästä seuraa, että Saksan lainsäätäjän valitsema verotusmuoto eroaa selvästi direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetystä valmisteverojen yhdistelmästä, joten kyseessä on verotusmuoto, josta ei säädetä direktiivissä.

28 On vielä huomattava, että direktiivin 3 artiklan 1 kohdan tulkintaan tämän tuomion 25—27 kohdasta ilmenevällä tavalla ei miltenkään vaikuta se, ettei Saksan lainsäätäjän valitsema verotusmuoto aiheuta huomattavaa haittaa verovelvollisille, kuten kansallinen tuomioistuin on korostanut.

29 Näin ollen ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäiseen osaan on vastattava, että direktiivin 3 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa sikarien ja pikkusikarien veron kantaminen suhteellisena verona, joka ei saa alittaa tiettyä vähimmäismäärää.

Ennakkoratkaisukysymyksen toinen osa

30 Kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisukysymyksen toinen osa koskee asiallisesti sitä, annetaanko direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa verovelvolliselle oikeus vedota tähän säännökseen kansallisessa tuomioistuimessa välttääkseen osaltaan verotusmuodon tietyn osan soveltamisen, jonka mukaisesti verovelvollista on mielestään verotettu direktiivin vastaisesti, mistä oli kyse Saksassa sikareihin ja pikkusikareihin sovellettavan vähimmäisveron osalta, ja voiko verovelvollinen näin ollen vaatia direktiivin mukaista verotusta.

31 Tältä osin on aluksi todettava, että direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltioille annetaan tiettyä harkintavaltaa, koska ne voivat valita kolmesta eri verotusmuodosta.

32 Toiseksi on huomattava, että yksityisen oikeudesta vedota direktiiviin yhteisöjen tuomioistuin on oikeuskäytännössään todennut, että olisi EY:n perustamissopimuksen 189 artiklassa (josta on tullut EY 249 artikla) direktiiville tunnustetun sitovan vaikutuksen vastaista, että niillä, joita asia koskee, ei periaatteessa olisi mahdollisuutta vedota direktiivissä säädettyyn velvollisuuteen. Erityisesti niissä tapauksissa, joissa yhteisön toimielimet ovat direktiivillä velvoittaneet jäsenvaltioita toimimaan tietyllä tavalla, tällaisen säädöksen tehokas vaikutus heikentyisi, jos yksityisiä estettäisiin vetoamasta siihen tuomioistuimessa ja jos kansallisia tuomioistuimia estettäisiin ottamasta sitä huomioon yhteisön oikeuden osana sen arvioimiseksi, onko kansallinen lainsäätäjä pysynyt direktiivissä säädetyn harkintavaltansa rajoissa käyttäessään sille varattua oikeutta päättää direktiivin täytäntöönpanon muodosta ja keinoista (ks. asia 51/76, Verbond van Nederlandse Ondernemingen, tuomio 1.2.1977, Kok. 1977, s. 113, 22—24 kohta; asia C-72/95, Kraaijeveld ym., tuomio 24.10.1996, Kok. 1996, s. I-5403, 56 kohta ja asia C-435/97, WWF ym., tuomio 16.9.1999, Kok. 1999, s. I-5613, 69 kohta).

33 Kuten tämän tuomion 27 kohdassa on todettu, Saksan lainsäätäjä on valinnut verotusmuodon, josta ei säädetä direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa, minkä vuoksi verovelvollinen voi vedota tähän säännökseen välttääkseen osaltaan tämän

verotusmuodon soveltamisen, jolla kansallinen lainsäätäjä on ylittänyt sille jätetyn harkintavallan.

34 Brinkmann ja komissio katsovat tältä osin, että välitöntä oikeusvaikutusta koskeva kysymys liittyy ainoastaan Saksassa sovellettuun vähimmäisveroon ja että tältä osin direktiivin 3 artiklan 1 kohta on ehdoton ja riittävän täsmällinen, koska siinä ei säädetä vähimmäisverosta suhteellisen verotuksen yhteydessä. Ne katsovat, että tämän vuoksi verovelvollisilla on oikeus vedota säännökseen välttääkseen vähimmäisveron soveltamisen osaltaan.

35 Tätä väitettä ei voida hyväksyä, koska se merkitsisi sitä, että Saksan lainsäätäjän valitsemasta verotusmuodosta pitäisi erottaa osa, joka koskee erityistä kappalekohtaista veroa.

36 Tämän tuomion 27 kohdassa näet todetaan, että Saksan lainsäätäjä on ylittänyt valitsemallaan verotusmuodolla sille direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa myönnetyn harkintavallan, mikä ei johdu tämän sisältämästä erityisestä vähimmäisvalmisteverosta erikseen tarkasteltuna, vaan verotusmuodosta kokonaisuutena.

37 Lisäksi verovelvollisen oikeus vedota direktiivin 3 artiklan 1 kohtaan välttääkseen ainoastaan erityisen vähimmäisveron soveltamisen edellyttäisi esillä olevassa asiassa, että direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa verovelvolliselle perustettaisiin oikeus vaatia suhteellisen verotuksen soveltamista.

38 Suhteellinen verotusmuoto on kuitenkin vain yksi direktiivissä omaksutuista vaihtoehdoista, eikä direktiiviä voida tulkita siten, että siinä velvoitettaisiin kansallinen tuomioistuin päättämään sovellettavasta verotusmuodosta kansallisen lainsäätäjän sijasta, koska sopivan verotusmuodon valinta on yksinomaan lainsäätäjän asia direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetyissä rajoissa.

39 Kyseisessä säännöksessä ei siis anneta verovelvollisille esillä olevan asian kaltaisissa tapauksissa oikeutta vedota siihen kansallisessa tuomioistuimessa välttääkseen erityisen vähimmäisvalmisteveron soveltamisen eli saadakseen verotuksen toimitettua puhtaasti suhteellisena verotuksena.

40 On kuitenkin muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltioiden direktiiviin perustuva velvoite saavuttaa siinä säädetty tavoite sekä niiden velvollisuus EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan (josta on tullut EY 10 artikla) nojalla toteuttaa kaikki yleis- ja erityistoimenpiteet, jotka ovat aiheellisia tämän velvoitteen täyttämisen varmistamiseksi, kohdistuu kaikkiin jäsenvaltioiden viranomaisiin, mukaan lukien tuomioistuimet niiden toimivallan rajoissa (asia 14/83, Von Colson ja Kamann, tuomio 10.4.1984, Kok. 1984, s. 1891, 26 kohta; Kok. Ep. VII, s. 557; asia C-106/89, Marleasing, tuomio 13.11.1990, Kok. 1990, s. I-4135, 8 kohta; Kok. Ep. X, s. 599 ja asia C-91/92, Faccini Dori, tuomio 14.7.1994, Kok. 1994, s. I-3325, 26 kohta). Kansallisen tuomioistuimen on kansallista lainsäädäntöä soveltaessaan, riippumatta siitä, onko kyse direktiiviä edeltävistä vai sen jälkeen annetuista säännöksistä, tulkittava kansallista lainsäädäntöä mahdollisimman pitkälle direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti, jotta direktiivillä tavoiteltu tulos saavutetaan ja jotta se siten noudattaa perustamissopimuksen 189 artiklan kolmatta kohtaa (em. asia Marleasing, tuomion 8 kohta; asia C-334/92, Wagner Miret, 16.12.1993, Kok. 1993, s. I-6911, 20 kohta ja em. asia Faccini Dori, tuomion 26 kohta).

41 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymyksen toiseen osaan on vastattava, että direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa verovelvolliselle, johon kohdistuu suhteellisena määräytyvä sikarien ja pikkusikarien vero, joka ei saa alittaa tiettyä vähimmäismäärää, ei anneta oikeutta vedota tähän säännökseen kansallisessa tuomioistuimessa välttääkseen sen, että häneen sovelletaan tiettyä osaa verotusmuodosta, joka koskee erityistä vähimmäisveroa, ja saadakseen näin verotuksen toimitettua suhteellisena verotuksena.

Kansallisen tuomioistuimen on kuitenkin kansallisen oikeuden säännöksiä soveltaessaan, riippumatta siitä, onko kyse direktiiviä edeltävistä vai sen jälkeen annetuista säännöksistä, tulkittava säännöksiä mahdollisimman pitkälle direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

42 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Finanzgericht Düsseldorfin 5.10.1998 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

1) **Ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäiseen osaan on vastattava, että muun valmistetun tupakan kuin savukkeiden verojen lähentämisestä 19 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/80/ETY 3 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että se estää sikarien ja pikkusikarien veron kantamisen suhteellisena verona, joka ei saa alittaa tiettyä vähimmäismäärää.**

2) Direktiivin 92/80/ETY 3 artiklan 1 kohdassa verovelvolliselle, johon kohdistuu suhteellisena määräytyvä sikarien ja pikkusikarien vero, joka ei saa alittaa tiettyä vähimmäismäärää, ei anneta oikeutta vedota tähän säännökseen kansallisessa tuomioistuimessa välttääkseen sen, että häneen sovelletaan tiettyä osaa verotusmuodosta, joka koskee erityistä vähimmäisveroa, ja saadakseen näin verotuksen toimitettua suhteellisena verotuksena.

Kansallisen tuomioistuimen on kuitenkin kansallisen oikeuden säännöksiä soveltaessaan, riippumatta siitä, onko kyse direktiiviä edeltävistä vai sen jälkeen annetuista säännöksistä, tulkittava säännöksiä mahdollisimman pitkälle direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti.

Moitinho de Almeida Gulmann Puissochet

Skouris Macken

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä kesäkuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

J. C. Moitinho de Almeida

kuudennen jaoston puheenjohtaja